

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 95/51/EB

frá 18. október 1995

um breytingu á tilskipun 90/388/EBE að því er varðar afnám hafta á notkun kapalsjónvarpsneta þegar látin er í té fjarskiptaþjónusta sem búið er að gefa frjálsa(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 3. mgr. 90. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 90/388/EBE frá 28. júní 1990 um samkeppni á mörkuðum fyrir fjarskiptaþjónustu ⁽¹⁾, eins og henni var breytt með tilskipun 94/46/EB ⁽²⁾, voru tiltekin svið fjarskiptaþjónustu opnuð fyrir samkeppni og mælt til þess að aðildarríkin gerðu nauðsynlegar ráðstafanir til að sjá til þess að öllum fyrirtækjum væri heimilt að veita slíka þjónustu; hvað snertir talsímaþjónustu fyrir almenning er viðurkennt í ályktun ráðsins frá 22. júlí 1993 ⁽³⁾ að unnt sé að fella niður þá undantekningu fyrir 1. janúar 1998, með aðlögunartíma fyrir sum aðildarríki; tiltekið var að fjarritaþjónusta, farstöðvaþjónusta og útvarps- og sjónvarpssendingar til almennings féllu utan gildissviðs tilskipunarinnar; með tilskipun 94/46/EB voru gervihnattafjarskipti felld undir gildissvið tilskipunarinnar.

Í opnu umræðunni sem framkvæmdastjórnin skipulagði árið 1992 um stöðu fjarskiptageirans í kjölfar orðsendingar framkvæmdastjórnarinnar frá 21. október 1992 drógu margir þjónustuveitendur og neytendur í efa skilvirkni ráðstafananna til að gefa fjarskipti frjáls, einkum gagnaflutning, virðisaukandi þjónustu og veitingu gagnaflutning, virðisaukandi þjónustu og veitingu gagnaflutning fyrir fyrirtæki og lokaða notendahópa.

- 2) Meginástæða þessarar viðvarandi tregðu eru stjórnsýslutakmarkanir sem koma í veg fyrir að notuð sé önnur grunnvirki til að veita frjálsa þjónustu, einkum takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta. Þeir sem hafa í hyggju að veita þjónustu eru nú háðir þeirri flutningsgetu - „leigulínum“

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjttíð. EB nr. L 256, 26. 10. 1995, bls. 49, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 104/97 frá 17. desember 1997 um breytingu á XI. viðauka (Fjarskiptaþjónusta) og XIV. viðauka (Samkeppni), sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsins.

(1) Stjttíð. EB nr. L 192, 24. 7. 1990, bls. 10.

(2) Stjttíð. EB nr. L 268, 19. 10. 1994, bls. 15.

(3) Stjttíð. EB nr. C 213, 6. 8. 1993, bls. 1.

- sem fjarskiptafyrirtæki láta þeim í té, en þau eru oft um leið í samkeppni við þá á sviði frjálsrar þjónustu. Til að ráða bót á þessum vanda skoraði Evrópuþingið á framkvæmdastjórnina í ályktun sinni frá 20. apríl 1993 ⁽⁴⁾ að samþykka eins fljótt og auðið er nauðsynlegar ráðstafanir til að nýta að fullu möguleikana á að nota grunnvirki kapalneta sem fyrir eru til að veita fjarskiptaþjónustu og afnema tafarlaust þær takmarkanir sem enn eru í gildi í aðildarríkjunum á notkun kapalneta til að veita þjónustu sem ekki er háð einkarétti.

- 3) Í kjölfar fyrrnefndrar ályktunar gerði framkvæmdastjórnin tvær rannsóknir á notkun kapalsjónvarpsneta og annarra grunnvirkja til að veita þá fjarskiptaþjónustu sem þegar hefur verið opnuð fyrir samkeppni samkvæmt lögum bandalagsins: „The effects of liberalization of satellite infrastructure on the corporate and closed user group market“, Analysis, 1994 og „L'impact de l'autorisation de la fourniture de services de télécommunications libéralisés par les câblo-opérateurs“, IDATE, 1994. Í helstu niðurstöðum þessara rannsókna kemur skýrt fram að meðal annars kapalsjónvarpsnet geta gegnt mikilvægu hlutverki við að eyða þeim áhyggjum sem fram hafa komið vegna þess hve hægt gengur að ryðja nýjungum braut og vegna þeirra tafa sem orðið hafa á útbreiðslu frjálsrar þjónustustarfsemi innan Evrópubandalagsins. Ef slík net væru opnuð myndi það stuðla að því að rutt yrði úr vegi vandamála, sem tengjast háu verðlagi og skorti á nothæfri fjarskiptagetu, en orsök þeirra vandamála má í stórum dráttum rekja til þess einkaréttar sem ríkir í flestum aðildarríkjunum á veitingu aðgangs að grunnvirkjum. Raunar gefa netin sem rekin eru af viðurkenndum veitendum kapalsjónvarpsþjónustu kost á að veita margvíslegri þjónustu, aðra en sjónvarpssendingar, með meiri fjárfestingu. Dæmi af Bandaríkjamarkaði sýna að nýir þjónustumöguleikar, sem sameina myndmiðlun og fjarskipti, líta dagsins ljós þegar tilteknar stjórnsýsluhindranir eru fjarlægðar.

- 4) Sum aðildarríkjanna hafa því afnumið þær takmarkanir sem áður ríktu á veitingu ákveðinnar gagnaflutningsþjónustu og/eða símaþjónustu, sem fellur utan einkaréttar, um kapalsjónvarpsnet. Í einu aðildarríki er talsímaþjónusta

(4) Stjttíð. EB nr. C 150, 31. 5. 1993, bls. 39.

leyfð. Önnur aðildarríki hafa hins vegar viðhaldið ströngum takmörkunum á veitingu annarrar þjónustu en dreifingar sjónvarpssendinga um fyrrnefnd net.

- 5) Núgildandi takmarkanir aðildarríkjanna á notkun kapalsjónvarpsneta til að veita aðra þjónustu en dreifingu sjónvarpssendinga miða að því að koma í veg fyrir að veitt sé talsímaþjónusta með öðrum netum en almennum sjálfvirkum talsímanetum, til að vernda helstu tekjulind fjarskiptafyrirtækjanna.

Flestum fjarskiptafyrirtækjum bandalagsins var veittur einkaréttur á veitingu almennrar talsímaþjónustu til að tryggja að þau hefðu fjárhagslegt bolmagn til að koma á fót og reka altækt net, með öðrum orðum net sem nær um landið allt og hver þjónustuveitandi eða notandi sem þess óskar fær aðgang að innan hæfilegs tíma.

- 6) Þar sem fyrrnefndar takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta eru ráðstöfun af hálfu ríks og hafa að markmiði að hygla, á þeim landsmörkuðum þar sem þær eru fyrir hendi, fjarskiptafyrirtækjum, sem eru í eigu aðildarríkjanna eða sem þau hafa veitt sérstök réttindi eða einkarétt, þarf að leggja mat á takmarkanirnar samkvæmt 1. mgr. 90. gr. EB-sáttmálans. Í þeirri grein er þess krafist að aðildarríkin hvorki grípi til né viðhaldi ráðstöfunum varðandi slík fyrirtæki sem brjóta gegn markmiðum ákvæða sáttmálans, einkum samkeppnisreglnanna. Með henni er lagt bann við því að viðhalda ráðstöfunum varðandi fjarskiptafyrirtæki sem takmarka fjálsa veitingu þjónustu innan bandalagsins eða leiða til misnotkunar á yfirburðastöðu til tjóns fyrir notendur tiltekinnar þjónustu.
- 7) Ef fjarskiptafyrirtæki er veittur einkaréttur til að veita aðgang að flutningsgetu til að bjóða fjarskiptaþjónustu til almennings mun þessi réttur og þær stjórnsýslutakmarkanir sem af honum leiðir á notkun kapalsjónvarpsneta til annars en að dreifa útvarps- og sjónvarpsdagskrá, einkum til að veita nýja þjónustu á borð við gagnvirkt sjónvarp og pöntunarsjónvarp, svo og margmiðlunarþjónustu innan bandalagsins, sem ekki er unnt að veita með öðru móti, óhjákvæmilega takmarka frelsi til að veita slíka þjónustu til annarra aðildarríkja eða frá þeim. Slíkar stjórnsýslutakmarkanir verða ekki réttlættar með skírskotun til allsherjarreglu eða grunnkrafna, þar sem uppfylla má grunnkröfurnar, einkum grunnkröfuna um samspil neta þegar kapalsjónvarpsnet og fjarskiptanet eru tengd, með ráðstöfunum sem ekki valda eins miklum takmörkunum, svo sem skráningar- eða leyfisveitingarskilyrðum sem eru hlutlæg, auðskilin og án mismununar.
- 8) Ráðstafanirnar, sem veita fjarskiptafyrirtækjum einkarétt á veitingu aðgangs að flutningsgetu og þær stjórnsýslutakmarkanir sem af því leiða á notkun kapalsjónvarpsneta til að veita aðra fjarskiptaþjónustu sem þegar er opin fyrir samkeppni, eru því brot á ákvæðum 90. gr. sáttmálans, tülkuðum í tengslum við 59. gr. Það að ráðstafanirnar skuli

gilda án greinarmunar um öll önnur fyrirtæki en hlutaðeigandi fjarskiptafyrirtæki nægir ekki til að fríðindameðferð þeirra síðarnefndu falli utan gildissviðs 59. gr. sáttmálans. Raunar er ekki nauðsynlegt að öllum fyrirtækjum aðildarríkis sé hyglað umfram erlend fyrirtæki. Það nægir að tilteknir þjónustuveitendur í landinu njóti góðs af fríðindameðferðinni.

- 9) Samkvæmt 86. gr. sáttmálans er allt framferði eins eða fleiri fyrirtækja sem felur í sér misnotkun yfirburðastöðu á hinum sameiginlega markaði eða verulegum hluta hans ósamrýmanlegt hinum sameiginlega markaði og því bannað.
- 10) Á hverjum innanlandsmarkaði hafa fjarskiptafyrirtækin yfirburðastöðu hvað varðar veitingu aðgangs að flutningsgetu fyrir fjarskiptaþjónustu þar sem þau eru einu aðilarnir sem hafa yfir að ráða almennu fjarskiptaneti sem nær yfir allt yfirráðasvæði hlutaðeigandi ríkja. Annar þáttur yfirburðastöðunnar varðar sérstök einkenni markaðarins, einkum það hve fjármagnsfrekur hann er í eðli sínu. Þar sem miklar fjárfestingar eru nauðsynlegar til að koma upp öðru neti við hlið eldra nets er að miklu leyti byggt á notkun neta sem fyrir eru. Þetta eykur skipulagslega yfirburði hlutaðeigandi fjarskiptafyrirtækja og getur orðið hindrun í vegi þeirra sem vilja koma inn á markaðinn. Í þriðja lagi njóta fjarskiptafyrirtækin, vegna markaðshlutdeildar sinnar, enn fremur góðs af nákvæmum upplýsingum um streymi fjarskipta sem nýir aðilar á markaðinum hafa ekki aðgang að. Þar á meðal eru upplýsingar um notkunarmynstur áskrifenda, en þær upplýsingar eru nauðsynlegar til að miða út tiltekna markhópa notenda, og um sveigjanleika eftirspurnar hvað varðar verð fyrir hvern hluta markaðarins og hvern landshluta. Loks stuðlar einkaréttur hlutaðeigandi fjarskiptafyrirtækja á veitingu talsímaþjónustu einnig að yfirburðum þeirra á markaðinum fyrir fjarskiptagetu, sem er skyldur en þó aðskilinn.
- 11) Það eitt að skapa yfirburðastöðu innan tiltekins markaðar með veitingu einkaréttar er ekki í sjálfu sér ósamrýmanlegt 86. gr. Þó er aðildarríki ekki heimilt að viðhalda lögverndaðri einokun þar sem hlutaðeigandi fyrirtæki er neytt eða hvatt til að misnota yfirburðastöðu sína á einhvern þann hátt sem líklegt er að hafi áhrif á viðskipti milli aðildarríkja.
- 12) Bannið við notkun annarra grunnvirkja, einkum kapalsjónvarpsneta, til að veita fjarskiptaþjónustu hefur hvatt fjarskiptafyrirtækin til að setja upp hátt verð miðað við það sem tíðkast í öðrum löndum, þrátt fyrir að nýjungar á sviði nettengingar fyrirtækja í Evrópu og samkeppnishæfrar þjónustuveitingar, svo og framkvæmd þeirra aðgerða sem lagðar eru til í skýrslunni um „Evrópu og hið víðtæka upplýsingaþjóðfélag“ séu algerlega háð því að grunnvirki, einkum leigurásir, séu fánleg með minnkandi tilkostnaði. Taxtar vegna slíkra grunnvirkja með mikla flutningsgetu eru að jafnaði tífalt hærri innan bandalagsins en taxtar fyrir samsvarandi getu yfir samsvarandi vegalengdir í Norður-Ameríku. Þar sem ekki liggur fyrir réttlætning á þessum

töxtum, til að mynda í formi hærri kostnaðar, hljóta þeir að teljast misnotkun í skilningi a-liðar í annarri málsgrein 86. gr.

Þetta háa verðlag innan bandalagsins er bein afleiðing af takmörkunum sem aðildarríkin hafa sett á notkun annarra grunnvirkja en þeirra sem eru í eigu fjarskiptafyrirtækjanna, einkum grunnvirkja kapalsjónvarpsfyrirtækja, til að veita fjarskiptaþjónustu. Ekki er unnt að útskýra svo hátt verð með einni saman tilvísun til þess kostnaðar sem að baki liggur, í ljósi þess umtalsverða munar sem er á gjaldskrá milli aðildarríkja þar sem búast mætti við svipuðu kostnaðarmynstri.

- 13) Enn fremur hafa ráðstafanir af hálfu ríkisins til að koma í veg fyrir að kapalsjónvarpsfyrirtæki bjóði flutningsgetu til að veita frjálsa þjónustu, í samkeppni við fjarskiptafyrirtækin, þau áhrif að takmarka heildarframboð flutningsgetu á markaðinum og draga úr hvatningu fyrir fjarskiptafyrirtækin til að auka ört flutningsgetu neta sinna, minnka meðalkostnað og lækka taxta. Þeir háu taxtar sem fjarskiptafyrirtækin setja þar af leiðandi upp fyrir notkun helstu grunnvirkja sem þau veita aðgang að og þriðju aðilar gætu boðið frjálsa þjónustu um, svo og skortur á slíkum grunnvirkjum, hafa tafið fyrir víðtækri þróun háhraðaneta milli fyrirtækja, fjaraðgangs fyrirtækja og heimila að gagnagrunnum og nýtingu nýrrar tegundar þjónustu á borð við fjarbankaviðskipti, fjarnám, markaðssetningu með hjálp tölva o.s.frv. (sjá orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar til Evrópuþingsins og ráðsins frá 25. október 1994, „Grænbókin um afnám hafta á fjarskiptagrunnvirkjum og kapalsjónvarpsnetum: 1. hluti“). Net fjarskiptafyrirtækjanna anna nú ekki allri hugsanlegri eftirspurn markaðarins eftir flutningsgetu til að veita fyrrnefndar gerðir fjarskiptaþjónustu, eins og notendur og veitendur slíkrar þjónustu hafa lagt áherslu á („Orðsending til ráðsins og Evrópuþingsins um umræðurnar um endurskoðun ástandsins á sviði fjarskipta“ frá 28. apríl 1993, bls. 5, 2. liður; af niðurstöðum endurskoðunarinnar mátti ráða að skuldbindingin ein um að veita aðgang að leigulínum samkvæmt beiðnum nægði ekki til að koma í veg fyrir takmarkanir á aðgangi að mörkuðum fyrir fjarskiptaþjónustu og á valfrelsi notenda).

Þær takmarkanir sem nú gilda um notkun kapalsjónvarpsneta til að veita slíka þjónustu leiða því til aðstöðu þar sem það eitt að fjarskiptafyrirtækin neyti einkaréttar síns á veitingu aðgangs að flutningsgetu fyrir almenna fjarskiptaþjónustu takmarkar, í skilningi b-liðar í annarri málsgrein 86. gr. sáttmálans, tilkomu meðal annars nýrra notkunar sviða á borð við þáttasölusjónvarp, gagnvirk sjónvarp og pöntunarsjónvarp, svo og margmiðlunarþjónustu innan bandalagsins sem sameini hljóð- og myndmiðla og fjarskipti, en slíka þjónustu er oft ekki unnt að veita um net fjarskiptafyrirtækjanna með fullnægjandi hætti.

Þar sem fjöldi þeirra greina þjónustu sem kapalsjónvarpsfyrirtækjum er heimilt að veita er takmarkaður, fresta þau hins vegar oft fjárfestingu í netum sínum, einkum því að koma upp ljósleiðurum, en í fjárfestingunum gæti falist ávinningur ef þær kæmu til góða á fleiri þjónustusviðum. Þar af leiðandi hafa takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta til að veita aðra þjónustu en útsendingar einnig þau áhrif að hefja fyrir þróun nýrra gerða fjarskipta- og margmiðlunarþjónustu og hamlar þannig tækniframförum á þessu sviði.

- 14) Loks er aðeins unnt að tryggja samkeppnismarkað án röskunar, eins og mælt er fyrir um í sáttmálanum, ef hinum ýmsu fyrirtækjum eru tryggð jöfn tækifæri, eins og dómstóll Evrópubandalaganna benti á í dómi sínum frá 19. mars 1991 í máli C-202/88, Frakkland gegn framkvæmdastjórninni ⁽¹⁾. Hins vegar hefur komið í ljós að sé einu fyrirtæki, sem markaðssetur fjarskiptaþjónustu, falið það verkefni að útvega öllum fyrirtækjum sem veita fjarskiptaþjónustu hið óhjákvæmilega hráefni, þ.e. flutningsgetu, jafngildir það því að fyrirtækin sé veitt vald til að ákveða að eigin geðþótta hvaða þjónustu samkeppnisaðilar þess geti veitt, á hvaða verði og hvenær, svo og að fylgjast með viðskiptavinum þeirra og álaginu sem samkeppnisaðilarnir mynda, en með því fengi það fyrirtæki bersýnilega betri samkeppnisstöðu en samkeppnisaðilar þess.
- 15) Einkarétturinn sem fjarskiptafyrirtækjunum er veittur til að veita almenningi aðgang að flutningsgetu fyrir fjarskiptaþjónustu og þær takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta til að veita frjálsa þjónustu sem af honum leiða samrýmist því ekki 1. mgr. 90. gr. túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans. Í 2. mgr. 90. gr. sáttmálans er kveðið á um undanþágu frá 86. gr. í þeim tilvikum þar sem beiting síðarnefndu greinarinnar hindraði, að lögum eða í raun, að sinnt væri þeim sérstöku verkefnum sem fjarskiptafyrirtækjunum eru falin. Samkvæmt því ákvæði rannsakaði framkvæmdastjórnin áhrif afnáms hafta á notkun kapalneta til að veita fjarskipta- og margmiðlunarþjónustu.

Samkvæmt tilskipun 90/388/EBE er aðildarríkjunum heimilt að halda áfram að áskilja fjarskiptafyrirtækjum sínum einkarétt á veitingu talsímaþjónustu fram að tiltekinni dagsetningu til að tryggja þeim nægilegar tekjur til að koma upp altæku símkerfi. Í 1. gr. tilskipunar 90/388/EBE er talsímaþjónusta skilgreind sem þjónusta seld almenningi sem fólgin er í beinum rauntímaflutningi á tali um almenna sjálfvirka netið eða netin þannig að hver notandi getur notað búnað tengdan við tengipunkt á netinu til að hafa samband við annan notanda búnaðar sem tengdur er við annan tengipunkt. Þar sem kapalsjónvarpsnetum er breytt í sjálfvirk net sem áskrifendum er veitt talsímaþjónusta um er rétt að líta einnig á slík net sem almenn sjálfvirk net og tengipunkta þeirra sem tengipunkta slíkra neta. Umrædd þjónusta verður þá talsímaþjónusta sem aðildarríkjunum er heimilt að banna að veitt sé um kapalsjónvarpsnet samkvæmt 2. gr. tilskipunar 90/388/EBE.

⁽¹⁾ Úrskurður dómstóls EB frá 1991 I-1271, 51. mgr.

Svo virðist sem réttlæta megi slíkt tímabundið bann við veitingu talsímaþjónustu um kapalsjónvarpsnet með sömu rökum og þegar um ræðir fjarskiptanet. Þar sem á hinn bóginn er veitt sjálfvirk talsambandsþjónusta fyrir lokaða notendahópa og/eða aðgangur að gagnsærri flutningsgetu í formi leigulína um kapalsjónvarpsnet teljast slík net ekki almenn sjálfvirk net og aðildarríkjum ber að takmarka ekki umrædda þjónustu, jafnvel þótt í henni kunni að felast notkun eins tengipunkts við almenna sjálfvirka símanetið.

Ekki er unnt að réttlæta aðrar takmarkanir á veitingu frjálsrar þjónustu samkvæmt 2. mgr. 90. gr. en þær sem tengjast talsímaþjónustu, einkum ef tekið er tillit til þess hve lítt hlutur þeirrar þjónustu, sem nú er veitt um net fjarskiptafyrirtækjanna, en flytja mætti yfir til kapalsjónvarpsnetanna, er í veltu fyrirtækjanna. Rétt er að hafa hugfast að ráðstafanirnar til að afnema höft á veitingu talsímaþjónustu ættu að taka tillit til þarfarinnar á að fjármagna altæka þjónustu, að meðtalinni framtíðarþróun hennar, sjá lið V.2 í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar til ráðsins og Evrópuþingsins frá 3. maí 1995.

- 16) Þótt núverandi takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta til að veita þjónustu verði afnumdar er unnt að mæla fyrir um sömu leyfisveitingar- og skrásetningaráðferðir og notaðar eru fyrir veitingu sömu þjónustu um almenn fjarskiptanet.
- 17) Að auki verður dreifing hljóð- og myndmiðladagskrár til almennings um fyrrnefnd net og innihald slíkrar dagskrár áfram háð sérstökum reglum sem aðildarríkin samþykkja í samræmi við lög bandalagsins og er því óháð ákvæðum þessarar tilskipunar.
- 18) Þegar aðildarríki veita sama fyrirtæki réttinn til að koma á fót bæði kapalsjónvarps- og fjarskiptanetum, setja þau fyrirtækið í stöðu sem veitir því enga hvatningu til að laða notendur að því neti sem best hentar til að veita viðkomandi þjónustu svo lengi sem það hefur ónýtta flutningsgetu á hinu netinu. Þá hefur fyrirtækið þvert á móti hag af því að setja upp of hátt verð fyrir notkun kapalgrunnvirkjanna til að veita þjónustu sem ekki er einokun til að auka álagið á fjarskiptanet sitt. Til að koma á sanngjarnri samkeppni mun oft þurfa sérstakar ráðstafanir sem taka tillit til sérstakra kringumstæðna á hlutaðeigandi mörkuðum. Í ljósi þess hve kringumstæður eru ólíkar í einstökum aðildarríkjum eru yfirvöld í hverju landi hæfust til að leggja mat á það hvaða ráðstafanir henta best, einkum til að dæma um það hvort nauðsynlegt er að aðskilja þessar tvær gerðir starfsemi. Á fyrstu áföngum afnáms hafta er nauðsynlegt að hafa nákvæmt eftirlit með vaxlniðurgreiðslum og sjá til þess að reikningar séu gagnsærir. Til að greiða fyrir eftirliti með óréttmætu háttum ættu aðildarríkin því að minnsta kosti að fyrirskipa að bókhald hinna tveggja gerða starfsemi sé skýrt aðgreint, þótt alger skipulagslegur aðskilnaður væri æskilegri.

- 19) Til að fylgjast megi með óréttmætum vaxlniðurgreiðslum milli útsendingarverkefna kapalsjónvarpsfyrirtækja, sem unnin eru á grundvelli einkaréttar á tilteknu sérleyfissvæði, og starfsemi þeirra sem veitendur aðgangs að flutningsgetu fyrir fjarskiptaþjónustu, ættu aðildarríkin að sjá til þess að gætt sé gagnsæis hvað varðar notkun fjármagns frá annari starfseminni sem nota mætti til að breiða yfirburðastöðu út til hins markaðarins. Í ljósi þess hve flókið bókhald veitenda netþjónustu er, er afar erfitt að greina vaxlniðurgreiðslur milli starfsemi sem fer fram með einkarétti og þjónustu sem veitt er við samkeppnisaðstæður. Því er nauðsynlegt að krefjast þess af þeim kapalsjónvarpsfyrirtækjum sem hér um ræðir að þau haldi aðskilið bókhald, einkum að þau tilgreini sérstaklega kostnað og tekjur sem tengjast þjónustu sem þau veita í skjóli einkaréttar og hins vegar þjónustu sem veitt er við samkeppnisskilyrði, þegar þau hafa náð umtalsverðri veltu í fjarskiptastarfsemi á leyfissvæðinu. Sem stendur er rétt að telja veltu, sem nemur meira en 50 milljónum eka, umtalsverða veltu. Í þeim tilvikum þar sem slík krafa legði of mikla byrði á herðar viðkomandi fyrirtækis, er aðildarríkjum heimilt að veita frest í takmarkaðan tíma, háð því að framkvæmdastjórninni sé tilkynnt fyrirfram um rökstuðning fyrir því.

Hlutaðeigandi fyrirtæki ættu að nota viðeigandi rekstrarbókhaldskerfi sem endurskoðendur geta sannprófað og sem tryggir áreiðanlegar færslur.

Í því aðskilda bókhaldi sem um getur hér að framan ætti að minnsta kosti að beita meginreglunum sem settar eru fram í 2. mgr. 10. gr. tilskipunar ráðsins 92/44/EBE frá 5. júní 1992 um skilyrði fyrir frjálsu aðgangi að netum fyrir leigulínur ⁽¹⁾, eins og henni var breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 94/439/EB ⁽²⁾. Þar sem um ræðir blandaða þjónustu sem sett er saman úr hlutum sem ýmist heyra til einkaréttarþjónustunnar eða samkeppnisþjónustunnar, ætti að aðgreina kostnað við hvern hluta.

- 20) Ef hlutaðeigandi aðildarríki leyfir ekkert heimsendingarkerfi í samkeppni mun framkvæmdastjórnin endurskoða hvort aðskilið bókhald nægir til að koma í veg fyrir óréttmæta viðskiptahætti og leggja mat á það hvort slík sameinuð veiting þjónustu leiði ekki til takmörkunar á mögulegu framboði flutningsgetu á kostnað þjónustuveitenda á viðkomandi sviði, eða hvort þörf er á frekari ráðstöfunum.
- 21) Aðildarríkin skulu ekki innleiða nýjar ráðstafanir sem hafa þann tilgang eða þau áhrif að stofna því í hættu að markmiðum þessarar tilskipunar verði náð.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. L 165, 19. 6. 1992, bls. 27.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. L 181, 15. 7. 1994, bls. 40.

1. gr.

Tilskipun 90/388/EBE er breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi breytingar eru hér með gerðar á 1. mgr. 1. gr.:

a) í stað fimmta liðar komi eftirfarandi:

„- „fjarskiptaþjónusta“: þjónusta sem að nokkru eða öllu leyti felst í því að senda og/eða beina merkjum um fjarskiptanet“ og

b) eftirfarandi bætist við á eftir síðasta lið:

„- „kapalsjónvarpsnet“: grunnvirki byggð á þráðum sem aðildarríki hefur samþykkt til afgreiðslu eða dreifingar á útvarps- eða sjónvarpsmerkjum til almennings.

Ákvæði þessarar tilskipunar hafa ekki áhrif á sérstakar reglur um dreifingu hljóð- og myndmiðladagskrár til almennings og um innihald slíkrar dagskrár sem aðildarríkin hafa sett í samræmi við lög bandalagsins.“

2. Í 4. gr. bætist eftirfarandi við á eftir annarri málsgrein:

„Aðildarríkin skulu:

- afnema allar takmarkanir á útvegum flutningsgetu um kapalsjónvarpsnet og leyfa notkun kapalneta til að veita fjarskiptaþjónustu aðra en talsímaþjónustu;
- tryggja að heimilud verði samtenging kapalsjónvarpsneta við almenna fjarskiptanetið í fyrrnefndum tilgangi, einkum samtenging við leigulínur, og að afnumdar verði takmarkanir á að kapalsjónvarpsfyrirtæki samtengi kapalsjónvarpsnet beint.“

2. gr.

Þegar aðildarríkin afnema takmarkanir á notkun kapalsjónvarpsneta skulu þau gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja

gagnsæi reikninga og koma í veg fyrir mismunun í þeim tilvikum þar sem fyrirtæki, sem hefur einkarétt á veitingu aðgangs að grunnvirkjum almenns fjarskiptanets, veitir einnig aðgang að grunnvirkjum kapalsjónvarpsnets, einkum til að tryggja aðskilnað fjárhagsreikninga fyrir hvort net og starfsemi fyrirtækisins sem veitanda fjarskiptaþjónustu.

Þar sem fyrirtæki hefur einkarétt á veitingu aðgangs að grunnvirkjum kapalsjónvarpsnets á tilteknu svæði, skulu aðildarríkin einnig tryggja að hlutaðeigandi fyrirtæki haldi aðskilda fjárhagsreikninga fyrir starfsemi sína sem veitandi netflutningsgetu til fjarskipta jafnskjótt og það nær veltu sem nemur meira en 50 milljónum eka á markaðinum fyrir fjarskiptaþjónustu aðra en útvarps- og sjónvarpsþjónustu á viðkomandi landsvæði. Sé slík krafa of mikil byrði á hlutaðeigandi fyrirtæki er aðildarríkjunum heimilt að veita frest í takmarkaðan tíma, háð því að framkvæmdastjórninni sé tilkynnt fyrirfram um rökstuðning fyrir þessu.

Þar sem eitt fyrirtæki veitir aðgang að báðum netunum eða hvoratveggju þjónustuna, eins og um getur í fyrstu málsgrein, skal framkvæmdastjórnin láta fara fram heildarmat á áhrifum slíkrar sameinaðrar veitingar þjónustu í tengslum við markmið þessarar tilskipunar, fyrir 1. janúar 1998.

3. gr.

Aðildarríkin skulu eigi síðar en níu mánuðum eftir gildistöku þessarar tilskipunar láta framkvæmdastjórninni í té upplýsingar sem geri henni kleift að staðfesta að farið hafi verið að ákvæðum 1. og 2. gr.

4. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi 1. janúar 1996.

5. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 18. október 1995.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Karel VAN MIERT

framkvæmdastjóri.